

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A PATRA

Drăgul Ingerilor Căzuți

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

PENTRU JOSH
„SOMMES-NOUS LES DEUX LIVRES
D'UN MÊME OUVRAGE?”¹

¹Suntem oare două jumătăți ale aceluiași întreg? (În lb. franceză în original.)

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, familia îmi oferă din inimă sprijinul necesar pentru ca romanul meu să ia ființă: soțul meu Josh, mama mea și tatăl meu, Jim Hill și Kate Connor; familia Esons; Melanie, Jonathan și Helen Lewis; Florence și Joyce. Această carte, într-o măsură chiar mai mare decât oricare alta scrisă de mine, a fost rodul muncii intense de grup, prin urmare mulțumirile mele se îndreaptă către: Delia Sherman, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Justine Larbalestier, Elka Cloke, Robin Wasserman, cu o mențiune specială pentru Maureen Johnson, care i-a împrumutat numele ei personajului Maureen. Mulțumiri lui Wayne Miller care m-a ajutat la traducerile din latină. Mulțumiri lui Margie Longoria pentru sprijinul acordat Proiectului Book Babe: Michael Garza, proprietarul restaurantului Big Apple Deli, a primit numele după fiul ei, Michael Eliseo Joe Garza. Recunoștința mea eternă se îndreaptă către agentul meu, Barry Goldblatt; redactorul meu, Karen Wojtyla; Emily Fabre, care a făcut modificări cu mult peste termenul în care se mai puteau face modificări; Cliff Nielsen și Russell Gordon, pentru frumoasele coperte; și către echipele de la Simon and Schuster și Walter Books, pentru că au făcut posibil restul magiei. Și, în final, mulțumirile mele lui Linus și Lucy, pisicile mele, care n-au vomat pe manuscrisul meu decât o dată.

Orașul Îngerilor Căzuți a fost scris cu programul Scrivener, în San Miguel de Allende, Mexic.

PARTEA ÎNTÂI

Îngerii Nimicirii

*Sunt și nenorociri care mișună în întuneric;
sunt și îngeri ai nimicirii, care zboară înfășurați
în văluri de natură imaterială și inexprimabilă;
noi nu-i putem vedea, dar le simțim forța
și ne prăbușim sub sabia lor.*

— Jeremy Taylor, O predică funerară

STĂPÂNUL

— O CAFEA, TE ROG.

Chelnerița își ridică sprâncenele trasate cu dermatograf.

— Nu vrei nimic de mâncare? întrebă ea.

Tonul fusese grav, atitudinea trăda dezamăgire.

Simon Lewis n-o putea învinui; sperase probabil la un bacșiș mai bun decât cel pe care avea să-l primească pentru o singură ceașcă de cafea. Dar nu era nici vina lui că vampirii nu mâncau. Uneori, în restaurante, mai comanda totuși mâncare, doar ca să păstreze aparențele de normalitate, dar într-o seară târzie de marți, când Veselka era aproape lipsită de clienți, nu i se păruse că ar merita efortul.

— Doar cafea.

Cu o ridicare din umeri, chelnerița îi luă meniul laminat și plecă să transmită comanda. Simon se rezemă de speteaza tare a scaunului de plastic și se uită în jur. Veselka, un restaurant la intersecția dintre Ninth Street și Second Avenue, era unul dintre localurile sale preferate din Lower East Side — un vechi birt de cartier cu tapet în alb și negru, unde te lăsau să stai toată ziua, dacă îți comandai câte o cafea din

jumătate în jumătate de oră. Serveau, de asemenea, și ceea ce fusese odinioară meniul lui vegetarian preferat — colțunași și borș — dar zilele acelea se duseseră de mult.

Era jumătatea lui octombrie și tocmai împodobiseră localul pentru Halloween — o pancartă mobilă pe care scria TRICK OR BORSCHT!¹ și o imitație de vampir, decupat din carton, poreclit Conte Fursecula. Odinioară, Simon și Clary găsiseră amuzante decorațiile astea ieftine de sărbătoare, dar Conte, cu imitațiile lui de colți albi și capă neagră, nu i se mai părea lui Simon chiar atât de nostim.

Simon aruncă o privire spre fereastră. Era o noapte friguroasă și vântul împrăștia frunzele peste Second Avenue ca pe niște confetti aruncate cu pumnii. Pe stradă venea o fată — o fată într-un fulgarin strâns bine în talie, cu părul lung și negru fluturând în vânt. Oamenii întorceau capul după ea. Simon se mai uitase la fete ca ea și înainte, întrebându-se într-o doară unde s-or fi ducând, cu cine s-or fi întâlnind. Nu cu tipi ca el, de asta era conștient.

Numai că fata de acum chiar asta făcea. Clopoțelul de la ușa din față a restaurantului scoase clinchete vioaie, iar Isabelle Lightwood intră. Zâmbi când îl văzu pe Simon și se îndreptă către el, scoțându-și pardesiul și așezându-l pe spătarul unui scaun înainte de a se așeza. Pe sub pardesiu purta ceea ce Clary numea „toaletă tipic Isabelle”: o rochie strâmtă și scurtă de catifea, ciorapi-plasă și cizme. În carâmbul cizmei stângi avea vârât un pumnal pe care Simon știa că numai el îl putea vedea; altminteri, toți ochii din restaurant o priviră când luă loc și își scutură pletele pe spate. Indiferent ce ar fi purtat, Isabelle atrăgea atenția ca un foc de artificii.

Frumoasa Isabelle Lightwood. Când Simon o cunoscuse, își închiuise că ea n-avea să-și piardă timpul cu un tip ca el. Ceea ce se dovedise în mare parte adevărat. Lui Isabelle îi plăceau băieții cu care părinții ei nu erau de acord, iar în universul ei asta se referea la repudiații din

¹ Formula de Halloween este *trick or treat*, asemănătoare cu „ne dați ori nu ne dați”, dar sugerând că în cazul refuzului de a le da colindătorilor dulciuri (*treat*), gazdei i se va juca o festă (*trick*); aici, *treat* e înlocuit glumeț cu *borscht* — borș.

Lumea de Jos — elfi, vârcolaci și vampiri. Faptul că ei doi se întâlneau regulat în ultimele vreo două luni îl uluia, cu toate că relația lor se limita la întâlniri ocazionale ca aceasta de acum. Și cu toate că nu putea să nu se întrebe dacă, în caz că el n-ar fi fost niciodată transformat în vampir și întreaga lui viață n-ar fi fost radical schimbată în clipa aceea, s-ar mai fi întâlnit totuși cu el?

Ea își dădu o șuviță de păr pe după ureche, zâmbind luminos.

— Arăți bine.

Simon aruncă o privire scurtă la reflexia lui în vitrina restaurantului. Influența lui Isabelle era evidentă în schimbarea înfățișării lui, de când începuseră să se întâlnească. Ea îl obligase să renunțe la hanoracele lui în favoarea jachetelor de piele și la teniși în favoarea ghetelor de designer. Care, în paranteză fie spus, costau trei sute de dolari pe-rechea. Încă mai purta tricourile sale caracteristice, cu inscripții — pe cel de acum scria EXISTENȚIALISTII O ARD DEGEABA —, dar jeansii lui nu mai aveau găuri în genunchi și buzunare rupte. De asemenea, își lăsase părul să crească, încât acum îi cădea în ochi și-i acoperea fruntea, deși mai mult de nevoie decât pentru Isabelle.

Clary făcuse bășcălie de noua lui înfățișare, însă la drept vorbind, ea găsea din cale-afară de amuzant totul despre viața amoroasă a lui Simon. Nu-i venea să creadă că el se întâlnea cu Isabelle la modul serios. Firește, nu-i venea să creadă nici că se întâlnea, la fel de serios, cu Maia Roberts, o prietenă de-a lor care se întâmpla să fie vârcolac. Și chiar i se părea de necrezut că Simon nu-i spusese încă nici unaia dintre ele despre cealaltă.

Simon nu știa prea bine cum se întâmplase. Maiei îi plăcea să vină pe la el pe acasă și să-i folosească Xbox-ul — n-aveau așa ceva la secția de poliție abandonată unde locuia haita de vârcolaci — și abia la a treia sau a patra vizită ea se aplecase și-l sărutase la plecare. El fusese încântat și o sunase pe Clary ca s-o întrebe dacă ar fi trebuit să-i spună lui Isabelle. „Lămurește-te ce e între tine și Isabelle”, îl îndemnase ea. „Apoi, spune-i.”

Ăsta se dovedise a fi un sfat prost. Trecuse o lună și încă nu știa sigur ce era între el și Isabelle, așa că nu-i spusese nimic. Și cu cât

trecea mai mult timp, cu atât mai nepotrivită devenea ideea de a-i spune ceva. Până acum, îi mersese așa. Isabelle și Maia nu erau prietene apropiate și rareori se vedeau una cu alta. Din nefericire pentru el, lucrurile aveau să se schimbe. Mama lui Clary și prietenul ei de o viață, Luke, aveau să se căsătorească peste câteva săptămâni și amândouă — și Isabelle, și Maia — erau invitate la nuntă, o perspectivă care lui Simon i se părea mult mai îngrozitoare decât ideea de a fi fugărit pe străzile New Yorkului de o gloată furioasă de vânători de vampiri.

— Deci, zise Isabelle, smulgându-l din reverie. De ce aici și nu la Taki? Acolo ți-ar fi servit sânge.

La vorbele ei, Simon sări ca ars. Isabelle era oricum, numai subtilă nu. Spre norocul lui, părea să nu fi auzit nimeni, nici măcar chelnerița, care se întoarse și trânti o ceașcă de cafea în fața lui Simon, o măsură scurt din ochi pe Izzy și plecă fără a-i lua și ei comanda.

— Îmi place aici, răspunse el. Aici obișnuiam să vin cu Clary, pe vremea când lua lecții la Tisch. Au un borș grozav și blinii — sunt ca niște colțunași dulci cu brânză —, plus că e deschis toată noaptea.

Isabelle, totuși, nu-l asculta. Se uita fix peste umărul lui.

— Ce e aia?

Simon îi urmări privirea.

— Ăla e Conte Fursecula.

— Conte *Fursecula*?

Simon ridică din umeri.

— E o decorațiune de Halloween. Conte Fursecula e pentru copii. Cum e și Conte Șocula sau Conte din *Sesame Street*.

Zâmbi văzându-i privirea pierdută.

— Știi. Ăla de-i învață pe copii să numere.

Isabelle clătină din cap.

— E o emisiune la televizor unde copiii sunt învățați să numere de un *vampir*?

— Ai fi înțeles dac-ai fi văzut-o, mormăi Simon.

— Există o bază mitologică pentru o astfel de născocire, zise Isabelle, alunecând în tonul didactic de vânător de umbre. Unele legende susțin că vampirii sunt obsedați de numărătoare și că, dacă verși

nişte boabe de orez în faţa lor, ei se simt obligaţi să se oprească din ce făceau şi să le numere până la ultimul. Nu e nimic adevărat în asta, bineînţeles, nu mai mult decât e în treaba cu usturoiul. Iar vampirii n-au nici o legătură cu învăţatul copiilor. Vampirii sunt înfricoşători.

— Mersi, zise Simon. E o glumă, Isabelle. El e Conte. Îi place să contorizeze. Ştii. „Ce a mâncat Conte azi, copii? O prăjitură cu fulgi de ciocolată, *două* prăjituri cu fulgi de ciocolată, *trei* prăjituri cu fulgi de ciocolată...”

Pătrunse o pală de aer rece până la ei când uşa restaurantului se deschise, lăsând să intre un alt client. Isabelle se înfioră şi întinse mâna după eşarfa ei de mătase neagră.

— Nu e realist.

— Şi ce-ai vrea? „Ce a mâncat Conte azi, copii? O săteancă neajutorată, *două* sătence neajutorate, *trei* sătence neajutorate...”

— Sst!

Isabelle îşi înnodă eşarfa la gât şi se aplecă în faţă, punându-şi mâna pe încheietura lui Simon. Ochii ei mari şi negri erau deodată însufleţiţi, în modul în care se însufleţeau doar când ea fie vâna demoni, fie se gândea la vânătoarea de demoni.

— Uită-te acolo!

Simon îi urmări privirea. Doi bărbaţi stăteau lângă vitrina de sticlă în care erau expuse produsele de patiserie: prăjituri cu glazură groasă, platouri de cornuleţe cu diverse umpluturi şi specialităţi daneze cu cremă. Nici unul dintre ei nu părea interesat de mâncare, totuşi. Amândoi erau scunzi şi numai piele şi os, atât de slabi, că pomeţii le ieşeau din feţele străvezii, ascuţite ca nişte pumnale. Amândoi aveau părul rar, cenuşiu, şi ochii cenuşii decoloraţi, şi purtau haine lungi până la podea, de culoarea ardeziei, strânse în talie cu centuri.

— Ei, întrebă Isabelle, ce bănuieşti tu că sunt?

Simon aruncă o privire în direcţia lor. Amândoi se uitară ţintă la el, cu ochii lor lipsiţi de gene ca nişte găvane goale.

— Arată ca nişte malefici pitici de peluză.

— Sunt subjuगाţi umani, şuieră Isabelle. Apartin unui vampir.

— „Apartin” în sensul de...?

Ea scoase un sunet de nerăbdare.

— Pe Înger, nu știi chiar nimic despre specia ta, nu-i așa? Măcar știi cum sunt făcuți vampirii?

— Păi, când o mămică vampir și un tătic vampir se iubesc foarte mult...

Isabelle se strâmbă la el.

— Bine, știi că vampirii *nu* au nevoie de sex ca să se reproducă, dar pariez că nu știi cum se petrec de fapt lucrurile.

— Ba știi, zise Simon. Eu îs vampir pentru că am băut niște sânge de la Raphael înainte de a muri. Băutul de sânge plus moarte egal vampir.

— Nu chiar, zise Isabelle. Tu ești vampir pentru că ai băut niște sânge de la Raphael și apoi ai fost mușcat de alți vampiri, *după care* ai murit. E obligatoriu să fii mușcat la un moment dat, în timpul procesului.

— De ce?

— Saliva vampirilor are... anumite proprietăți. Proprietăți de transformare.

— Îhh! făcu Simon.

— Nu te îhâi la mine. Tu ești ăla cu saliva magică. Vampirii îi țin pe oameni prin preajmă și se hrănesc din ei când duc lipsă de sânge — ca niște tonomate de gustări umblătoare, adăugă Izzy cu dezgust. Ai crede că sunt slăbiți fiindcă tot pierd sânge, dar saliva de vampir are de fapt proprietăți vindecătoare. Le crește numărul celulelor roșii din sânge, îi face mai puternici și mai sănătoși, îi face să trăiască mai mult. De aceea nu e împotriva Legii ca un vampir să se hrănească dintr-un om. Nu le face chiar rău. Binéînțeleș, din când în când, vampirul va decide că vrea mai mult de o gustare rapidă, vrea un rob — și atunci va începe să-i hrănească pe oamenii pe care i-a mușcat cu mici cantități de sânge de vampir, doar ca să-i păstreze docili, să-i țină legați de stăpânul lor. Subjugații își venerează stăpânii și adoră să-i slujească. Tot ce-și doresc e să fie aproape de ei. Așa cum a fost și cu tine când te-ai întors la Dumont. Ai fost atras înapoi de vampirul al cărui sânge l-ai consumat.

— Raphael, zise Simon, fără intonație. Nu simt o dorință arzătoare să fiu cu el, zilele astea, dă-mi voie să-ți spun.

— Nu, îţi trece când ai devenit vampir pe de-a întregul. Li se întâmplă numai subjuగాților care-și venerează „părinții” și nu pot să nu li se supună. Nu înțelegi? Când te-ai întors la Dumont, clanul lui Raphael te-a secăt de sânge, ai murit, iar după aceea ai devenit vampir. Dar dacă nu te secău, dacă ți-ar fi dat în schimb mai mult sânge de vampir, ai fi devenit, în cele din urmă, un subjugat.

— Toate astea sunt foarte interesante, zise Simon. Dar nu explică de ce se holbează ăștia la noi.

Isabelle se uită din nou spre cei doi.

— Se holbează la *tine*. Poate că stăpânul lor a murit și își caută un alt vampir căruia să-i aparțină. Ai putea avea animăluțe de companie, rânji ea.

— Sau, zise Simon, poate că sunt aici pentru cartofii fierți și prăjiți.

— Subjuగాții umani nu mănâncă mâncare. Trăiesc cu un amestec de sânge de vampir și sânge de animal. Asta îi ține într-o stare de suspensie animată. Nu sunt nemuritori, dar îmbătrânesc foarte încet.

— Din păcate, zise Simon, uitându-se la ei, nu-și pot păstra înfățișarea.

Isabelle se îndreaptă în scaun.

— Și vin încoace. Bănuiesc c-o să aflăm ce vor.

Subjuగాții umani se mișcau ca pe rotile. Nu păreau să pășească propriu-zis, ci mai curând alunecau fără nici un zgomot. Le trebui doar câteva secunde să traverseze restaurantul; până ajunseră lângă masa lui Simon, Isabelle își scosese din carâmbul cizmei pumnalul ascuțit ca un stilet. Îl puse pe masă, unde lucea în lumina neanelor din local. Era din argint greu, întunecat, cu niște cruci gravate cu foc pe ambele părți ale mânerului. Majoritatea armelor împotriva vampirilor păreau să aibă cruci pe ele, presupunând, gândi Simon, că majoritatea vampirilor erau creștini. Cine ar fi știut că frecventarea unei religii minoritare putea fi un lucru atât de avantajos?

— Așa este, zise Isabelle, când cei doi subjuగాți se opriră lângă masă, degetele ei fiind la numai câțiva centimetri de pumnal. Hei, voi doi, ia spuneți care-i treaba?